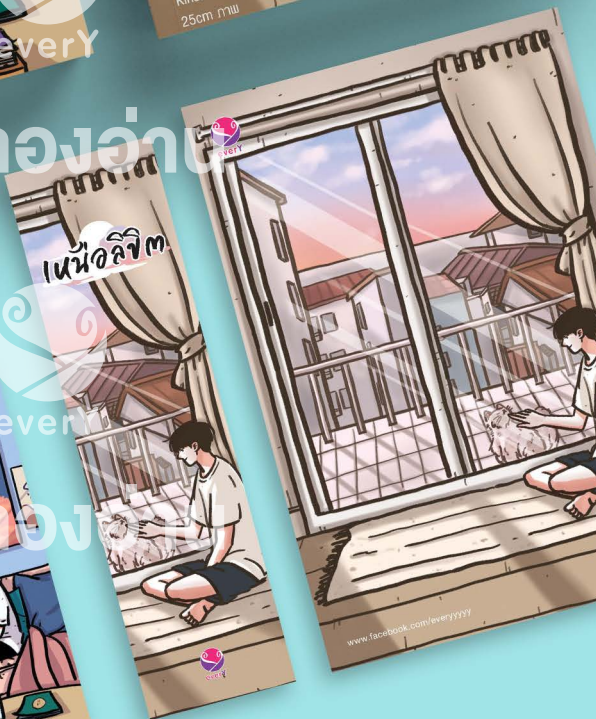

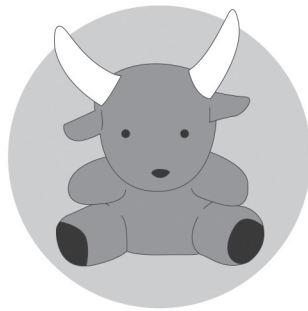

ในนิ้อกา

kinsang เขียน
25cm ภาพ

เทนีอากา

เหนือกา

Kinsang เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2566-6

ภาพปก 25cm

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 549 บาท

พินพูน

กระดานถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่ว่าใครเมื่อทำอะไรสักอย่างลงไปแล้วก็ต้องยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น เรียนรู้และค่อยๆ แก้ไขความผิดพลาดนั้น โดยที่ไม่สามารถย้อนกลับไปจัดการกับเรื่องในอดีตได้ แต่สำหรับ 'เหนือกาล' นั้นดูเหมือนเขาจะได้รับโอกาสในการแก้ไขความผิดพลาดในอดีตของเขาอีกครั้งค่ะ

เหนือกาลผู้ไม่เคยสนใจไยดี 'เอิร์ธ' หม่มรุ่นน้องที่เขาอะไรๆ ด้วย กระทั่งเหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้นจนทำให้เอิร์ธต้องกลายเป็นเจ้าชายนิทรา เขาถึงได้รู้ใจตัวเอง และต้องจมอยู่กับฝันร้ายจากเหตุการณ์นั้น แต่เมื่อรู้ว่าตัวเองได้รับโอกาสให้แก้ตัวอีกครั้ง เขาจึงพยายามทำทุกทางเพื่อไม่ให้เหตุการณ์ซ้ำรอยเดิม

แต่เหนือกาลจะแก้ไขความผิดพลาดที่เคยทำไว้ในอดีตได้หรือไม่ เขาจะได้เอิร์ธกลับมาเป็นคนรักหรือเปล่า ไปติดตามเรื่องราวกันในหน้าต่อไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

กาลครั้งหนึ่ง

ผมเคยฝันร้าย เป็นช่วงเวลายาวนานติดต่อกันนับปี ทว่าเมื่อคืนฝันร้าย
ของผมมันกลับ...หายไปแล้ว

ตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ด้วยความสดใสที่ได้นอนเต็มอิม แต่แล้วกลับ
ต้องมานั่งงงว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง ทำไมถึงได้หลับสนิทจนเช้าโดยไม่ฝัน
อะไรทั้งสิ้น ปกติเวลานอนคนเดียวผมต้องโดนฝันร้ายเล่นงานจนสะดุ้งตื่น
กลางดึกทุกที มันแปลกประหลาดจนเกิดเป็นความสงสัยทำให้ต้องมาคิด
ย้อนกลับไปว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่

เกิดอะไรขึ้นกับความฝันของผม

หยิบมือถือขึ้นมาดูดูไลน์ที่คุยกับพี่ชายฝาแฝดเมื่อคืนแล้วหัวคิวก็
ขมวดเข้าหากัน เป็นการคุยกันสั้นๆ ที่อีกฝ่ายดูไร้เยื่อใยกับผมเสียเหลือเกิน
ทั้งที่ปกติถ้ายกประเด็นนี้ขึ้นมาคุยลืตมันไม่เคยเมินผมขนาดนี้มาก่อน และ
ไม่มีทางที่มันจะปล่อยให้อ่านคนเดียวอย่างเมื่อคืนแน่นอน

'คืนนี้กูไม่กลับนะ ค้างห้องพูด'

'อะไรวะ จะปล่อยให้กูนอนคนเดียวหรือ'

'หัดนอนคนเดียวได้แล้วมึงนะ'

พิมพ์มาแค่นี้แล้วมันก็ไม่ตอบอะไรกลับมาอีกเลย ขนาดโทรไปตื้อก็ยัง

ไม่รับ

สิ่งที่น่าแปลกอีกอย่างคือทำไมพุดตาน แพนของลิตติดังไม่ไล่ให้อีฟี่ชาย ฝาแฝดกลับมาหาผม ทั้งที่รู้ว่าผมมีอาการประหลาดที่ชอบฝันร้ายเวลานอนคนเดียว ปกติพุดตานไม่เคยยอมให้อีลิตติดำด้วยแท้ๆ แต่ทำไมครั้งนี้ทุกคน ถึงได้ทำเหมือนกับว่าลืมเรื่องฝันร้ายของผมไป เมินเฉยเหมือนไม่เคยมีอะไร เกิดขึ้นหรือไม่เคยรับรู้มาก่อน แล้วก็ดันลืมได้ถูกจังหวะเสียด้วย เพราะเมื่อคืน ฝันร้ายไม่ได้มาเยี่ยมเยียนผมจริงๆ

ทุกอย่างมันดูแปลกและน่าขำใจไปเสียหมด

ขณะที่กำลังนั่งตบตีกับความคิดตัวเอง ไทรศัพทินเมื่อก็แผดเสียงร้องดังลั่น เป็นเหนือลิตติดี พี่ชายฝาแฝดของผมที่โทรมาหา แต่ถึงจะขึ้นชื่อว่าแฝด หน้าตา ของพวกเรากลับไม่ได้เหมือนกันเท่าไรนัก แถมพี่ชายที่เกิดก่อนแต่ไม่กินยา อย่ายังตัวเตี้ยกว่าผมอีก แม้จะแค่สองเซ็นต์ก็เถอะ

[โง่ นึกว่ากลัวผีจนนอนไม่หลับไปแล้ว]

"ผีทำอะไรละ แล้วยังโง่ เมื่อคืนพุดไม่ไล่มึงกลับเหวอะ"

[แล้วทำไมต้องไล่] เสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัยถามผ่านมาตามสาย ดูเหมือนว่ามันจะกำลังงง ผมเองก็งงกับมันเหมือนกัน

"ปกติไม่เห็นพุดให้อีมึงนอน"

[ก็มึงโง่ตัวอแง]

"กูเหวอะ"

[เออ]

มันตอบกลับมาน้ำเสียงหนักแน่น กลายเป็นว่ายิ่งคุยกลับยิ่งทำให้งง มากกว่าเดิม ผมเนี่ยจะไปอแงอะไรกับแพนลิตติดีมัน ปกติพุดตานออกจะเป็นคนดี เข้าใจหัวอกเพื่อนมนุษย์ด้วยกันตลอด ขนาดไม่รู้สาเหตุของฝันร้าย บ้าๆ ของผม พุดตานยังไม่เคยจี้ถาม แค่เห็นท่าทางเป็นห่วงเป็นใยที่ลิตติดี มันแสดงออกต่อผมบ่อยๆ ก็เข้าอกเข้าใจ ไม่เคยต้องรอให้ผมงอแงใส่ มีแต่ไอ้ลิตติดีนั่นแหละที่อแงแล้วโดนแพนไล่กลับมาห้องทุกที

[แล้วมึงจะกลับบ้านเลยมัย]

"ว่าจะกลับพรุ่งนี้เย็นๆ ต้องเข้ามาไปเคลียร์งานก่อน แล้วมึงจะ"

ปิดเทอมแล้วก็ได้เวลากลับไปอยู่บ้านยาวๆ ให้พ่อแม่หายคิดถึง แต่กับเราสองพี่น้องแล้วเวลาเดี๋ยวนี้นะ คงอยู่บ้านจริงๆ แค่วันนี้วัน ลิขิตติดแฟนผมก็เป็นพวกธุระเยอะ ไม่ว่าจะเป็นงานที่มหา'ลัย งานสังสรรค์บ้างประปราย รวมถึงภารกิจประจำสัปดาห์ที่ผมตั้งใจว่าจะเลื่อนมาเป็นภารกิจรายวันถ้าทำได้

[ยังไม่แน่ใจ เดียวดูอีกที]

"ติดแฟนไม่อยากจะกลับบ้านว่าจั้น"

[พูดตามจะกลับบ้านสวน ภูเลยคิดอยู่ว่าจะเอาไงดี]

บ้านสวนที่ลิขิตมันพูดถึงคือมรดกจากปู่ที่ตอนนี้อาพิทักซ์เป็นคนดูแลอยู่ เป็นสถานที่ที่ตอนปิดเทอมสมัยประถมพ่อพาพวกเราไปเล่นบ่อยๆ ส่วนพูดตามเป็นลูกของคณงานในสวน เป็นเพื่อนสมัยเด็กที่ตอนนี้อากลายมาเป็นแฟนพี่ชายผมเรียบร้อย แกมมันยังหลงมากด้วย

"ก็เลยจะไปอยู่ด้วยกันทั้งเดือนว่าจั้น"

[ความคิดดี]

"มึงคิดจริงดิ"

[ไปอยู่จริงภูคงโดนโอนให้ไปเป็นลูกอาพิทักซ์เลย อยู่สวนไปเลยยาวๆ]

"มึงน่าจะชอบ"

[เอาที่ไหนมาชอบ ปิดเทอมเดียวพูดก็กลับมามัยวะ แล้วภูจะไปอยู่สวนเพื่อมันบ่นใส่อารมณ์ เป็นเรื่องของพูดตามที่ไรต้องจริงจังตลอด ที่ก่อนเป็นแฟนล่ะ ตักกันได้ทุกวัน

"แล้ววันนี้มึงจะกลับห้องมัย" ผมชวนเปลี่ยนเรื่องก่อนมันจะออกทะเลไปไกลกว่านี้

[เดี๋ยวภูกลับเย็นนี้ จั้นแค่นั้นนะ]

"เฮ้ย เดียวดิ เดียวๆ" หมดเรื่องที่ยอยากพูดลิขิตมันก็ตั้งท่าจะวางสายหนีผมทันที ใจคอไอ้พี่ชายคนนี้นั้นจะไม่ถามถึงอาการผื่นร้ายของผมเลยเหอะวะ ทั้งที่เรื่องนี้เป็นหัวข้อสนทนาประจำวันของเราเลยด้วยซ้ำ หรือมันจะลืมจริงๆ

[อะไรอีก]

"เมื่อคืนกูไม่ฝันร้ายแล้วนะ โคตรแปลกเลย ทั้งที่นอนคนเดียว"

[ฝันร้ายอะไรวะ]

"ถามจริง!" ลิขิตมันทำผมโมโหจนอยากจะด่า แต่ผมก็เลือกที่จะหยุดปากเอาไว้แค่นั้นแล้วกลืนคำว่า 'ไอ้สัตว์' ที่ตั้งใจจะพ่นใส่มันลงคอไปก่อน ลองคิดๆ ดูแล้วเรื่องนี้มันต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากล น่าเสียงมันไม่เหมือนคนที่กำลังแกลังกัน อีกอย่างไอ้ลิขิตไม่ใช่คนที่ชอบล้อเล่นไปเรื่อยด้วย

[มึงเป็นอะไรหรือเปลววะ ทำตัวแปลกๆ] หลังจากที่ได้เหมือนคุยกันคนละเรื่องอยู่สักพักน้ำเสียงมันก็เริ่มฟังดูเป็นห่วงผมขึ้นมา

"เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร"

[อย่าคิดมากดิวะ ห้องนี้ก็อยู่กันมาเป็นปีแล้วไม่เห็นมีอะไรเลย เวลาถึงทั้งกูให้นอนคนเดียวก็ยังไม่ว่าอะไร หรือมีแมวมานะอีก]

ดูเหมือนว่าลิขิตมันจะยังคิดว่าผมกลัวผี ซึ่งจริงๆ ผมก็ไม่ได้ถูกกับเรื่องพวกนี้เท่าไร แต่ก็ไม่ได้กลัวจนนอนคนเดียวไม่ได้ พุดไปพุดมาแล้วก็ถามไปถึงเรื่องที่ผมชอบออกไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูงแล้วทิ้งให้มันอยู่ห้องคนเดียวอีก เรื่องนี้ผมยอมรับ ที่ผ่านมามันก็ไม่เคยว่าอะไร แล้วก็เรื่องสุดท้ายที่ว่าผมแมวมานั่นคงหมายถึงบางครั้งที่เคยมีแมมาร้องที่ระเบียง ผมกลัวแมว เลยใช้ชีวิตได้ไม่ค่อยปกติสุข ส่วนลิขิตมันชอบแมวแต่ดันแพ้ขนแมว ผมก็ห่วงมันด้วยกลัวว่าจะไปคว้าแมวมาเล่นจนเกิดเรื่อง แต่ตอนนี้หายห่วง มีแฟนเหมือนแมวขนาดนั้นมันคงไม่อยากเล่นแมวตัวอื่นอีกแล้วมั้ง

"ไม่มีแมวตัวไหนมาทั้งนั้นอะ"

[แล้วสรุปมึงเป็นอะไรวะ]

"กูแค่จะบอกว่าเมื่อคืนกูนอนหลับสบายมาก แค่นี้แหละ ไปนอนกอดแมวของมึงต่อไป"

พูดจบผมก็วางสาย คราวนี้เป็นลิขิตที่ตามติดผมบ้างเพราะมันยังไม่หายคาใจเลยไลน์มาหาว่าๆ ผมก็ได้แต่ตอบมันไปว่าสบายดี เพิ่งตื่นเลยเบลอๆ เพราะถึงแม้จะคุยกันไปยืดยาวมันก็จำไม่ได้เลยว่าผมต้องฝันร้ายทุกคืนเวลานอนคนเดียว ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมานี้อาจจะมีบางคืนที่เวลา

นอนด้วยกันลืมน้ำมันแอบหนีออกไปกลางดึกตอนผมไม่รู้ตัวแล้วไม่ฝัน ต่างกับเมื่อคืนที่ถึงแม้จะรู้ว่าอยู่คนเดียวผมก็ไม่ฝันอะไรเลย

ไม่ฝันถึงเหตุการณ์เลวร้ายครั้งอดีตที่ผมเป็นหนึ่งในต้นเหตุ

ฝันร้ายที่หายไปทำให้สมองของผมทำงานหนักทั้งวัน ตอนจ่อจอบทำงาน ยังมีสมาธิอยู่บ้าง แต่ถ้าเผลอเมื่อไรก็มักจะนึกถึงเหตุผลที่ทำให้ฝันร้ายของผมหายไปเสมอ ลองถามไอ้ลืมน้ำมันก็ไม่ค่อยได้เรื่อง พอานเข้าก็เหม่อลอย จนเพื่อนชัก ออกมาจากแล็บอีกทีเบตเตอร์สมองก็ขึ้นขีดแดง

เพื่อนที่คณะไม่มีใครรู้ว่าผมมีอาการฝันร้ายที่ทรมานถึงรักษาไม่หาย แม้จะไปพบแพทย์มาแล้วหลายครั้ง ทุกครั้งที่ผมนอนคนเดียวจะเริ่มฝันถึงเหตุการณ์เลวร้ายในอดีต เหตุการณ์ที่ผมเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้มันเกิดขึ้น เหตุการณ์ที่ทำให้คนสำคัญของผมไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติได้ เป็นเหตุการณ์เลวร้ายที่ผมอยากลืม แต่มันกลับฝังลึกอยู่ในความทรงจำ ผมรู้ว่าต่อไปพยายามยังไงก็ไม่มีทางลืมได้ แต่เมื่อไม่ฝันถึง ผมกลับรู้สึกเหมือนกับว่ามันกำลังจะเลือนหายไปจากความทรงจำผมในไม่ช้า

ขับรถออกจากมหาวิทยาลัยผมก็แวะศูนย์อาหารทางผ่านหอเจ้าประจำ โดยปกติถ้าไม่ไปสังสรรค์ต่อกับเพื่อนที่ไหน ผมจะเป็นคนซื้อข้าวเย็นกลับไปกินกับพี่ชายฝาแฝด แวะซื้อที่นี่บ้าง ร้านข้าวไกลหอบ้าง แต่เมื่อพูดตามได้หอใหม่แล้วย้ายออกไปหลังจากมาอาศัยอยู่ด้วยกันร่วมเดือน ลิขิตมันก็ไม่ค่อยอยู่ติดห้องเท่าไร ขยันเที่ยวไปหา ไม่ก็พาพูดตามมาที่ห้อง ช่วงนี้ผมเลยต้องกินข้าวเย็นคนเดียวเป็นประจำ

"เอาคะน้ำหมูกอบครับป้า"

"สามเลยมั๊ย"

"วันนี้กล่องเดียวครับ"

"โดนพี่ชายทิ้งอีกแล้วเหรอ"

"ประจําวันแหละครับมันนะ"

ป้าแกยิ้มให้ ผมถอยมานั่งรอที่โต๊ะหน้าร้าน หยิบมือถือขึ้นมาตอบ

ไลน์ลิตที่ส่งมาก่อนหน้านี้ วันนั้นมันก็ไม่กลับห้องอีกแล้ว ทั้งที่เพิ่งคุยกันเมื่อเช้าว่ายืนนี้จะกลับ

'ไหนว่าจะกลับวะ กลับห้องมานอนกับน้องบ้างเถอะ ภู...'

"เฮ้ย!" พิมพียงไม่ทันจบประโยคอยู่ๆ ก็มีแก้วน้ำโคล่าตกลงมาบนโต๊ะที่ผมนั่ง เพราะนั่งเอาหลังพิงโต๊ะไว้มันเลยเด้งหลังผมเต็มๆ

"เฮ้ย! ขอโทษนะครับ มันหลุดมือ"

ผมไม่ใช่คนชอบโอ้อวดในที่สาธารณะ แต่สายตากับสีหน้าที่บ่งบอกว่าไม่พอใจอย่างมากก็ทำให้คู่กรณีชะงัก หยุดท่าที่กระวนกระวายเป็นยืนสงบนิ่งอย่างคนทำอะไรไม่ถูก แต่เมื่อได้มองหน้าอีกฝ่ายชัดๆ กลับเป็นใจผมเองที่อยู่ๆ ก็อ่อนยวบลง

เพราะคนคนนี้...มันไม่น่าจะเป็นไปได้

"ผมขอโทษนะครับ คือมีแค่ผ้าเช็ดหน้า" คนตรงหน้าค่อยๆ ยื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้พร้อมกับเอ่ยบอกด้วยเสียงขาดๆ หายๆ อย่างหวาดกลัว ขณะที่ผมกำลังสับสนอย่างหนัก

คนคนนี้ดูภายนอกแล้วเหมือนพูดตลกอย่างกับฝาแฝด แต่สิ่งที่ต่างออกไปคือชีแมลงวันตรงแก้มซ้ายกับแววตาซุกซนคู่นั้น ผมเคยเจอกับเขาแล้วเมื่อปีก่อนในสถานการณ์แบบเดียวกันนี้ ยืนทำหน้าสำนึกผิดพร้อมยื่นผ้าเช็ดหน้ามาให้ แต่มันไม่มีทางเป็นไปได้ที่เหตุการณ์ซึ่งเหมือนกับตอนนั้นจะเกิดขึ้นได้อีก เพราะคนคนนั้นที่ผมรู้จักเขาไม่มีทางมายืนอยู่ตรงนี้ได้

มันไม่มีทางเป็นไปได้

"ผมขอโทษจริงๆ นะครับ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ แก้วมันหลุดมือ ก็เลย..."

"คือ"

"ครับ? ผมเหรอ" เขาถามพร้อมกับชี้หน้าตัวเอง

เห็นท่าทางที่คนตรงหน้าแสดงออกยิ่งทำให้สับสนว่าตอนนี้กำลังเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตผมกันแน่

ไอ้ดื้อเป็นชื่อที่ผมใช้เรียกคนคนนั้นที่คล้ายกับเขา หากเขาจำผมได้คง ทักทายกันแบบคนรู้จักกันไปนานแล้ว จึงสรุปได้ว่าเขาไม่ใช่ไอ้ดื้อ และเรา ไม่รู้จักกัน แต่ความรู้สึกของผมกลับไม่ได้บอกแบบนั้น สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ ตอนนี้นักด้วย

"แค่ทำน้ำหกใส่เองอะ อย่าโกรธกันเลยนะ นี่ผ้าเช็ดหน้าอะครับ ยังไง ก็ขอโทษอีกที"

หลังจากเราเจียบใส่กัน ต่างฝ่ายต่างก็มีท่าทีที่สับสน พอเริ่มตั้งสติได้เขา ก็วิ่งใส่ผมก่อนวางผ้าเช็ดหน้าไว้บนโต๊ะแล้วหันหลังเดินจากไป

"เดี๋ยว!"

"น้องกาล ค่ะน้ำหมกรอบได้แล้วนะ" กำลังจะเดินตามไปป้าร้านข้าว ก็เรียกพอดี

มองคนที่เดินออกไปสลับกับป้าก่อนตัดสินใจเดินไปเอาข้าวก่อน จ่ายเงินเสร็จกำลังจะพุ่งตัวออกไปเขาคนนั้นก็ขึ้นแท็กซี่หายไปแล้ว

สุดท้ายก็ตามไม่ทัน

ผมยืนเคັวคั่วอยู่กับลุงข้าวกล้อง ได้ยินเสียงป้าร้านข้าวถามถึง เลือที่เปียกโคลาไปครั้งตัว แต่ผมมองมันเบลจนลืมตอบคำถาม ทำเพียง หันไปยิ้มให้แล้วเดินกลับไปขึ้นรถ

เกิดคำถามมากมายที่ผมตอบกับตัวเองไม่ได้สักอย่าง ผันร้ายหายไป เพราะอะไร ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ไม่ใช่ไอ้ดื้อของผมหรือเปล่า หรือจะเป็นแค่ คนหน้าคล้าย เหมือนที่พูดตนเองก็คล้ายกับไอ้ดื้อจนน่าตกใจ รวมถึง เหตุการณ์ที่เหมือนกับตอนที่ผมเจอไอ้ดื้อครั้งแรกเป๊ะๆ นี่อีก มันพอจะ บอกอะไรได้บ้างว่าตอนนี้กำลังเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตผม

แล้วไอ้เหตุการณ์บ้าๆ ทั้งหลายนี้มันต้องการอะไรจากผมกัน

เมื่อไม่ถึงชั่วโมงก่อนหน้านี้ลิขิตมันเพิ่งไลน์มาบอกว่าไม่กลับห้อง แต่ พอมาถึงผมกลับเจอมันนั่งหน้าสลอนอยู่กับพูดานที่โซฟา พี่ชายฝาแฝด หันมายิ้มให้ เห็นแบบนี้แล้วผมซ้กจะรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ

"ไหนบอกไม่กลับ"

"กูเปลี่ยนใจละ" มันมองผมโดยไม่พูดอะไรเพิ่ม แต่ด้วยความเป็นผ่าเผยหรือความสนิทสนมก็ตามแต่ จากสายตาที่ผมอ่านได้เหมือนมันอยากจะบอกว่าที่กลับมา ก็เพราะเป็นห่วง

ผมวางกล่องข้าวไว้บนโต๊ะ หันมองพุดตานที่ยืมให้ แล้วหน้าของใครบางคนก็ซ้อนทับขึ้นมา ครั้งแรกที่ได้เจอพุดตานอีกครั้งผมยังจำได้ดี ความคล้ายกันจนเกือบจะเหมือนคนเดียวกันทำเอาผมกับลิจิตต้องไปชั่วขณะ แต่มันก็เป็นแค่เรื่องบังเอิญ คนบนโลกนี้หน้าเหมือนกันเยอะแยะไป แต่จะมีคนที่เหมือนกันขนาดนั้นได้ถึงสามคนเลยหรอ

"จ้องชะ กูรู้ว่าสเป็กเรานะเหมือนกัน แต่อย่าได้คิด" ลิจิตดักขึ้นมาแบบที่เล่นที่จริง แต่ด้วยอารมณ์หงุดหงิดที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ผมเลยเผลอตอบด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยน่าฟังเท่าไรออกไป

"คิดห่าอะไรละ กูก็มีไอ้ดื้ออยู่แล้วมัย"

"แซวเล่นมัยวะ แค่นี้โมโห แล้วไอ้ดื้อนี้ใคร หรือมึงแอบมีแฟนไม่บอกกู"

คำถามของลิจิตทำให้ความหงุดหงิดของผมเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งระดับ ทั้งๆ ที่มันเองก็รู้จักไอ้ดื้อแล้วทำไมถึงได้พูดแบบนี้ ทำไมถึงได้ทำเป็นลืมทำไมถึงได้ทำตัวแปลกไปจนน่าโมโห แต่ผมไม่อยากไว้วางใจ ไม่เคยไว้วางใจมันด้วย เวลาโกรธเราจะคุยกันด้วยเหตุผลมากกว่า มันเองก็ดูเหมือนจะจับบรยากาศไม่ดีที่แผ่ออกมาจากตัวผมได้ พุดตานเองก็ด้วย

"เรากลับก่อนดีกว่า"

"มึงกินข้าวไปก่อนแล้วกัน เดี๋ยวกูลงไปส่งพุดก่อน"

พุดตานยืมให้ผมอีกรอบก่อนเดินตามลิจิตออกจากห้อง แปลกที่วันนี้มันไม่ทำตัวอแงเหมือนทุกที่เวลาแฟนจะกลับหอ แต่ที่แปลกกว่าคงเป็นความบ้าบอของสิ่งต่างๆ ที่ผมเจอมาตลอดทั้งวัน และถ้ายังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าอะไรเป็นอะไร ให้อธิบายๆ นี่ต้องทำให้ผมเครียดจนเสียสติแน่ๆ

ลิจิตกลับมาหลังจากหายไปไม่กี่นาที ค่ะนำหมวกอบที่ซื้อมายังอยู่ใน

กล่องเหมือนเดิม ผมนั่งรอมันที่โซฟา มองผ้าเช็ดหน้าที่คู่กรณีที่ร้านข้าวให้ไว้
เสื้อที่ถูกโคล่าหกใส่ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง

"สรุปเป็นอะไรวะ แปลกๆ ตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วนะมึง"

"กูแปลกเหรอะ"

"เออดิ"

"กูก็คิดว่ามึงแปลกเหมือนกัน ทุกอย่างแม่งแปลกไปหมด กูสับสน
ไปหมดแล้วไอ้เหี้ย" ผมเหนื่อย เหนื่อยมากจนไม่อยากจะคิดอะไรแล้ว แต่
สมองมันกลับหยุดคิดไม่ได้เลย

ลิขิตนั่งลงข้างผม สีน้ามันดูจริงจังขึ้นมา เรานิ่งกันไปหลายนาที
ท่ามกลางความตึงเครียด กระทั่งลิขิตเป็นฝ่ายเอ่ยออกมาก่อน

"เล่าให้กูฟังหน่อย ทุกอย่างี่แปลกไปสำหรับมึง"

หลังจากนี้คือการเปิดใจ ผมเล่าทุกอย่างที่ทำให้ชีวิตวันนี้สับสนให้ลิขิตฟัง
ตั้งแต่เรื่องฝันร้ายที่มันคิดว่าผมกลัวผี รวมถึงคนที่หน้าเหมือนไอ้ตื้อกับ
เหตุการณ์ที่เหมือนกับตอนผมเจอไอ้ตื้อครั้งแรก หน้าตาของพูดานกับไอ้ตื้อ
ที่เหมือนกันจนนึกว่าเป็นฝาแฝด แล้วมันก็ยืนยันหนักแน่นว่าไม่รู้เรื่องฝันร้าย
ของผม และไม่รู้จักไอ้ตื้อของผมทั้งที่มันควรรู้จัก

ฟังเรื่องราวทั้งหมดจบลิขิตมันก็ยิ้มบางๆ เป็นการแสดงออกที่ชวนให้รู้สึก
หดหู่ใจเพิ่มขึ้นเล็กๆ มันจะเชื่อผมมัย หรือคิดว่าผมเป็นบ้าไปแล้ว จะคิดว่า
ผมแต่งเรื่องทั้งหมดขึ้นมาหลอกมันหรือเปล่า แต่ก่อนที่ผมจะคิดไปเองมากกว่า
นี้มันก็พูดในสิ่งที่ผมไม่เข้าใจออกมาอีกครั้ง

"เวลาของมึงคงมาถึงแล้วมั้ง"

"เวลาอะไรของมึง"

"ของมึงต่างหาก มึงจำเรื่องที่ปู่เคยเล่าให้ฟังได้มัย ที่ปู่เคยถามมึง
ก่อนหน้านี้"

ยิ่งฟังผมก็ยิ่งสับสน เวลาของผมกับเรื่องเล่าของปู่ันเหรอะ ลิขิตมันอยาก
จะบอกอะไรกันแน่

"มึงจะบอกอะไรวะ พูดมาให้ชัดๆ เลยดีกว่า"

"เรื่องแปลกประหลาดที่สุดในชีวิต"

"เอไอ้ มันเป็นเรื่องประหลาดของกู มึงก็จจะว่ากูประหลาดด้วยไ้มั้ย"

"กูไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น มึงลองนึกดูดีๆ ก่อน ตอนนี่มึงอาจจะเหนื่อยเลยยังคิดอะไรไม่ออกหรือลืมไป แต่ลองนึกดูดีๆ ว่าตอนเด็กๆ ปู่เคยบอกอะไรกับพวกเรา" มันบอกอย่างใจเย็น ปล่อยให้ผมลองใช้ความคิดอีกครั้ง

ตอนเป็นเด็กปู่เคยเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้พวกผมฟังหลายอย่าง สอนเรื่องต่างๆ ก็เยอะ มีทั้งเรื่องที่จำได้และลืมไปบ้าง แต่ถ้าหากพูดถึงเรื่องแปลกประหลาดในชีวิต พอลองนึกดูดีๆ ปู่เองก็เคยเล่าให้ฟังอยู่เหมือนกัน มันจะเกิดขึ้นกับครอบครัวเราเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม มีบางอย่างผิดแปลกไป และต้องทำให้มันถูกต้อง แล้วเราจะได้สิ่งที่พิเศษที่สุดกลับคืนมา ถ้าถามว่าชีวิตของผมวันนี้แปลกพอแล้วหรือยัง มันก็แปลก แต่ก็ยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าสิ่งที่ผมคิดไว้ทั้งหมดเป็นความจริง

"โง่ พอลจะคิดออกยัง" ถามขึ้นมาหลังจากให้เวลาผมคิด สีหน้าลึขิต มันดูสนุกจนผมนึกหั่นได้

"ก็พอนึกอะไรออก แต่มึงทำหน้าที่เหมือนรู้อะไรเลยวะ"

"สำหรับเรื่องของมึงกูไม่รู้หรอก"

"หมายความว่ายังไงวะ"

"มึงต้องเผชิญกับมันและแก้ปัญหาด้วยตัวเอง แต่ปรึกษากูได้ตลอดนะ"

"พูดเหมือนเคยผ่านมาแล้ว"

"ก็ใช่"

"ถามจริง"

"เออ เรื่องของกูมันจบแล้ว ต่อจากนี้ก็ถึงเวลาของมึง เรื่องราวของมึงกำลังจะเริ่มขึ้น"

"ขอรายละเอียดมากกว่านี้" บอกตามตรงว่าผมโคตรงง ลึขิตมันเคยผ่านเรื่องแปลกๆ ที่ว่ามาแล้ว แต่ทั้งที่ผมก็อยู่กับมันตลอดเวลาแล้วทำไมผมไม่รู้ว่ามันคือเรื่องอะไร

"มึงเคยจำได้ะกาล แต่ตอนนี้มึงลืมไปหมดแล้ว เหมือนที่กูลืมเรื่อง

"ไอ้ดื้อของมึงละมั้ง"

"มันจะเป็นไปได้ไงวะ"

"เดี่ยวมึงก็รู้เอง กูบอกได้แคว່มันเป็นเรื่องดี อีกอย่าง มึงคือเหนือกาล
เหนือ-กาล"

"กูรู้ชื่อตัวเอง จะย่ำทำไม"

"ย่ำให้มึงจำขึ้นใจเฉยๆ"

ผมกำลังเครียด แต่เหมือนลืมนึกกำลังสนุก

ผมพยายามถามต่อแต่ลืมนึกมันไม่ยอมอธิบายอะไรเพิ่ม ย้ำแคว່ว่า
ผมต้องหาทางเองแต่ปรึกษามันได้ตลอด จะช่วยเต็มที่เท่าที่ช่วยได้ แต่เรื่องที่
มันช่วยผมได้ดีที่สุดคือการเล่าทุกอย่างให้ผมฟังอย่างละเอียดไม่ใช่หรือไง
พอถามกลับเอาแต่ย้ำบอกให้ผมหาทางแก้ด้วยตัวเอง

หลังจากพยายามเค้นถามอยู่นาน ตะล่อมเท่าไรก็ไร้คำตอบ สุดท้าย
ผมเลยเป็นฝ่ายยอมแพ้ พยายามจะเชื่อว่ามันต้องเป็นเรื่องดี ถ้าไม่จบด้วย
การที่ผมเครียดจนเส้นเลือดในสมองแตกตายเสียก่อน

บางทีเรื่องนี้มันอาจจะแค่ฝันร้าย เป็นฝันซ้อนฝันที่เมื่อตื่นขึ้นมาแล้ว
ทุกอย่างก็จะกลับมาเป็นเหมือนเดิม

"วันนี้ต้องให้กูนอนเป็นเพื่อนมัย" มันถามตอนผมเดินหนีเข้าห้อง

"ไม่ต้อง"

"แล้วนั่นเสียไปโดนอะไรมาวะ"

"เสีย"

"เฮ้! นี่กูถามดีๆ นะ แล้วข้าวจะกินมัย"

บ๊ิง!

"ถ้าไม่กินกูกินนะ" ได้ยินเสียงมันตะโกนบอกหลังประตูปิดลง

เออ จะกินก็กินไป วันนี้ผมขอหยุดหงิดใส่มันหนึ่งวัน โทะษฐานที่ไม่ยอม
พูดอะไรให้มันชัดเจน

กาลครึ่งสอง

คืนที่สองแล้วที่ผมไม่ฝันถึงเหตุการณ์เลวร้ายในวันนั้น แต่ก็รู้ว่าคืนที่ผ่านมาจะได้นอนเต็มอิ่ม ในหัวผมเอาแต่คิดถึงเรื่องบ้าๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อวาน รวมถึงเรื่องราวความแปลกประหลาดในชีวิตที่ได้ฟังมา ซึ่งไม่มีคำตอบไหนช่วยคลายความสงสัยที่ผมมีอยู่ได้อย่างชัดเจน

หลังจากนอนคิดอยู่หลายตลบผมก็ได้ข้อสรุปกับตัวเองว่าเรื่องแปลกประหลาดครั้งนี้อาจเป็นการที่ผมได้กลับมาเจอไอ้ตัวอีกครั้ง เป็นการเริ่มต้นใหม่ ได้ทำความเข้าใจกันใหม่ และอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับชื่อของผมเพราะลิขิตมันพยายามย้าอยู่เมื่อวาน

เหนือกาล

ย้อนอดีตข้ามกาลเวลา ในเมื่อมันคือเรื่องราวสุดแปลกประหลาด มันก็ย่อมเกิดขึ้นได้ แต่ปฏิทินยังบอกวันเวลาปัจจุบันไม่ได้ลดหรือเพิ่มไปไหน จะว่าสมองผมกระทบกระเทือนจนจำวันผิดก็ไม่ใช่อีก แต่ถ้าเครียดจนคิดอะไรไม่ออกอันนี้ก็ไม่ว่า

แต่สารภาพตามตรงว่าผมไม่ค่อยอยากเชื่อเรื่องราวประหลาดที่ลิขิตมันเล่าให้ฟังนัก แม้จะจำได้แล้วว่าตอนเด็กๆ เคยได้ยินปู่เล่าให้ฟังอยู่บ้าง แต่มันจะเป็นไปได้จริงๆ น่ะหรอ

คนที่นอนติดเตียงมาแรมปี อยู่ๆ จะกลับมาใช้ชีวิตปกติได้จริงๆ จังหรอ ด้วยความขี้ใจหลังเสร็จงานที่มหาวิทยาลัยแทนที่จะรีบกลับบ้าน

ผมขับรถไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง มันเป็นสถานที่ที่เมื่ออาทิตย์ก่อนผมก็ยังแวะมา
มาทุกวันหยุด มาเพื่อพบกับใครบางคนที่ไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างคนปกติได้
คนที่ไม่สามารถพูดคุยและทำอะไรหลายๆ อย่างด้วยกันได้อีกแล้ว

เด็กดื้อที่ชื่อเอิร์ธ

ผมจอดรถที่หน้ารั้ว กดกริ่งไม่นานก็มีคนชะเง้อมองจากประตูบ้าน
เธอเดินเข้ามาหาจนอยู่ในระยะการสนทนา ผมจึงรีบยกมือไหว้และเอ่ยทักทาย

"สวัสดีครับแม่"

"สวัสดีจ๊ะ มาหาใครหรือ"

คำถามจากอีกฝ่ายทำเอาชะงัก ทั้งที่ทำไมมาบ้างแล้วว่าอาจจะเป็น
แบบนี้ แต่อีกใจกลับยังคิดว่าเรื่องราวบ้าๆ ที่กำลังเกิดขึ้นนี้ไม่ใช่ความจริง
มันคือความผิดพลาด และไม่ใช่ว่าผมกดกริ่งบ้านผิดหลังแน่ๆ ผู้หญิงคนนี้
ถึงไม่รู้จักผม

"มาหาเอิร์ธครับ"

"เพื่อนที่มหา'ลัยหรือ"

"ครับ"

สายตาแม่มองผมอย่างไม่ไวใจนัก หากจะอิงตามเหตุการณ์จริงที่เคย
เกิดขึ้น ครั้งแรกที่ผมเจอไอ้ดื้อคือตอนน้องอยู่ปีหนึ่ง ซึ่งมันก็ผ่านมาครบปีพอดี
ถ้าหากเรื่องราวได้ดำเนินไปตามปกติไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงที่ทำให้ไอ้ดื้อต้อง
นอนเป็นเจ้าชายนิทรา ตอนนี้น้องต้องเรียนอยู่ปีสอง ซึ่งมันจะเป็นอย่างนั้น
หรือเปล่าผมไม่แน่ใจ

"เอิร์ธยังไม่กลับเลยจ๊ะ ไม่ได้โทรคุยกันหรือ"

"ก็... คุยครับ เห็นบอกว่ากำลังกลับบ้านสักพักแล้ว ผมก็เลยนึกว่าถึงแล้ว"

โกหกออกไปคำโต คิดว่าจะเนียน แต่สีหน้าแม่ดูไม่ค่อยเชื่อ

"แม่ไม่คุ้นหน้าเราเลย"

"เอ่อ... คือ" โดนทักมาแบบนี้แล้วผมควรจะทำตัวยังไง

"แม่!"

ระหว่างที่ผมกำลังคิดหาข้อแก้ตัวเสียงคันทูก็ดังขึ้น ผมกับแม่หันไปมอง

พร้อมกัน คนที่กำลังเดินตรงมาหาก็ชะงักทำไว้ทันที

ผมเองก็ลืมหึกไป มาเจอหน้ากันจริงๆ แบบนี้จากที่ผมควรจะได้คำตอบที่ชัดเจนและสบายใจขึ้น อาจจะกลายเป็นว่าทำให้เรื่องมันยุ่งยากกว่าเดิมก็ได้ ใช้อื้อก้าวขาข้างหนึ่งถอยหลังตั้งท่าจะวิ่งหนี มันไม่เหมือนกับการพบกันครั้งที่สองของเราในอดีต แต่ถ้าเป็นท่าทางกับสีหน้าหวาดกลัวเล็กๆ นั้นล่ะก็ใช่ เพราะเจอผมทำหน้าโหดตอนทำน้ำหกใส่ครั้งนั้นใช้อื้อเลยเหมือนเด็กที่กลัวผมไปเลย

"นี่มาเอาเรื่องกันถึงบ้านเลยหรอ แะทำน้ำหกใส่เองนะ สะกดรอยตามหรือว่ายังงี้ แสดงว่าแอบตามมาตั้งแต่เมื่อวานเลยใช่มี๊ หี้ยเอ๊ย! แม่จะน่ากลัวเกินไปแล้ว!"

พูดมาก ชี้ไวยววาย ชอบเล่นใหญ่ ไม่เปลี่ยนไปเลยจริงๆ

ผมได้แต่ยืนอ้าปากค้างมองใช้อื้อชี้หน้าโยนคำถามใส่เป็นชุด หน้าตาซึ่งซังพร้อมสู้ ทั้งที่ตัวเองเป็นแค่เด็กตัวกะเบี๊ยก ปากดื้อๆ ขยับพูดไม่หยุดจุมูรันๆ นั่นยิ่งทำให้ดูน่ามันเขี้ยวเข้าไปใหญ่ ผิดกับคนที่ร่างกายซุบผอมนอนนิ่งๆ อยู่บนเตียงเมื่ออาทิตย์ก่อน เสียงเจ็อยแจ้วที่ไม่ได้ยินมานานทำชอบตาผมร้อนผ่าว

คิดถึงซะมัด

"อย่าเงยบดิวะ"

"สรุปเราเป็นใครเนี่ย"

ทั้งแม่ทั้งลูกเริ่มเดินผม ใจอยากจะอยู่ตรงนี้ให้นานอีกสักหน่อย แต่สมองที่ถูกใช้งานหนักมานานหลายชั่วโมงมันคิดไม่ทันว่าควรจะรับมือกับสถานการณ์นี้ยังไงเลยต้องยอมแพ้

"ไม่มีอะไรครับ"

บอกแล้วก็กลับขึ้นรถขับออกมา ผ่านเด็กดื้อที่จ้องตาม หน้าตาพร้อมมีเรื่องทั้งที่ไม่เคยสู้ได้แท้ๆ เป็นคนปากเก่งแต่ก็มักจะยอมให้ผมตลอด เป็นคนกล้าและชี้ไวยววายแต่กลับกลัวด้านนึงๆ ของผม เป็นคนที่เหมือนจะแสดงความรู้สึกออกมาตรงๆ แต่ไม่ใช่ เป็นเด็กดื้อที่ในอดีตผมทำให้เขาต้อง

เจ็บปวดและช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย

มันเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อที่ผมยอมบักใจเชื่อข้อสันนิษฐานของตัวเอง
ไปแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์หลังจากได้พบกันครั้งที่สอง
เด็กคนนั้นคือเอิร์ธ คือไอ้ดี๊คนโนอดี้ตของผมนะจริงๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ลิขิตครั้งที่ 1

คนโชคร้าย

หากผมจะเรียกตัวเองแบบนี้ก็คงไม่ผิดนัก จะมีสักกี่คนบนโลกที่เกิดมา
แพ้สิ่งที่ตัวเองชอบ โอเค มันอาจจะมามากมายนับไม่ถ้วน แต่ทำไมโชคร้ายนั้น
ต้องตกมาอยู่ที่ผม ไม่เข้าใจเลยจริงๆ

"เมี้ยว"

เสียงของสิ่งมีชีวิตสี่ขาขนฟูร้องเรียกให้ส่ายตามกลับไปโฟกัสที่มัน
ดวงตาสีทองแดงคู่นั้นจ้องมองมาที่ผม มันเอียงคอเล็กน้อย หน้าตาบึ้งตึง
ดูไม่ชอบใจ เหมือนอยากจะถามว่าทำไมเจ้ามนุษย์คนนี้ถึงได้มีท่าทีเฉยเมยนัก
แต่ถ้าผมเปิดประตูกระจกที่กั้นระหว่างเราไว้ละก็ยอมไม่ดีแน่

"เมี้ยว"

เจ้าแมวเปอร์เซียสีขาวย่อ้ออีกครั้ง ผมคิดว่ามันคงดังมากถึงทะลุ
ประตูกระจกเข้ามาได้ แต่เสียใจด้วยเจ้าแมวที่มนุษย์คนนี้ไม่สามารถเปิดประตู
ให้แกได้ ไม่อย่างนั้นคินนี่ได้จามน้ำน้ำตาไหลแน่

ชอบแมว แต่เกิดมาแพ้ขนแมวมันก็ลำบากแบบนี้

"เมี้ยว"

"หยุดร้องได้แล้ว เปิดให้ไม่ได้หรอก"

เจ้าก้อนสีขาวที่กำลังส่งเสียงอยู่หน้าประตูเงียบเสียงพลางเอียงคอมอง
ผมเบะปากใส่มัน อยากบอกให้รู้ว่าไม่ได้ตั้งใจจะทำเหม็นเฉยใส่ ใจอยากจะ

เปิดประตูไปคว้าเจ้าตัวขนฟูมากอดด้วยซ้ำ แต่ถ้าผมทำแบบนั้นแล้ว
เกิดอาการแพ้ขึ้นมามีหวังโดนน้องชายขี้นสวดยาวทั้งคืนแน่ ดีไม่ดี
เจ้าแมวตัวนี้อาจจะไม่ได้โผล่มาแถวนี้อีกเลย

แมวสีขาวลูกขึ้นยืนเอาตัวมาถูกับประตู ถ้าไม่มีอะไรกันผมคงถอยหลัง
กรุด เห็นขนฟูๆ ที่แนบกับกระจกแล้วก็อดใจไม่ไหวต้องยกมือลูบกลุ่มขน
ที่ดูนุ่มนิ่มนั้นผ่านกระจกใส แล้วก็ยิ่งทำให้ผมอยากคว้าตัวมันมากอดไว้
เหลือเกิน

การลูบขนแมวผ่านกระจกแม้จะดูอนาถใจไปสักนิด แต่มันก็ทำให้
ผมมีความสุขไม่น้อย เจ้าก้อนสีขาวยังเอาตัวมาสีกับประตูไม่เลิก ความน่ารัก
ของมันชวนให้ต้องยกมือถือขึ้นมาเก็บภาพเอาไว้ แล้วผมก็ต้องสะดุ้ง
เมื่อถ่ายรูปมันไปได้แค่สองรูป

แกร๊ก!

ดูเหมือนว่าไอ้น้องชายตัวแสบของผมจะกลับมาแล้ว

เจ้าแมวสีขาวเลิกเอาตัวสีกับประตู มันนั่งลง เอียงคอมองเข้ามาในห้อง
มันไม่ได้มองหน้าผม หากแต่มองเลยไปด้านหลังที่เกิดเสียงก๊อกกักก
ก่อนประตูห้องผมจะเปิดออก

"ลิขิตไปกินข้าว นั่งทำอะไรอยู่วะ"

เมื่อผมเอื้อมไปคว้าผ้ามาพันที่มือหันไปเห็นว่ำน้องชายที่ควรจะหยุดที่
ประตูกำลังเดินเข้ามาข้างใน แต่มันเข้าไปแล้ว

"กร๊อตต! แมว! พี่มึง แมววว!"

ผมต้องยกมือขึ้นปิดหูเมื่อคนที่เดินเข้าห้องมาโดยไม่ได้รับอนุญาต
ดันกร๊อตออกมา ไซ้ มันคือเสียงกร๊อต ไฉนมันชอบร้องแบบนี้ตอนเสียสติ
เวลาอยู่กับผม ขาก้าวถอยหลังจนไปติดประตูภายในเสี้ยววินาที

"แมว!"

"เออ ก็แมวไง" ผมช่วยยืนยันคำตอบก่อนจะปิดม่านลงเมื่อเห็นว่า
เจ้าแมวขาวกระโดดหนีไปตั้งแต่ได้ยินเสียงกร๊อตบาดหูมันแล้ว

"มันมาได้ไงวะ มึงเล่นกับมันเหอลิขิต"

"มาได้ไงไม่รู้ ภูเห็นมันนั่งอยู่เลยนั่งมองมันเฉยๆ" ผมเดินไปหากาลหรือเหนือกาล น้องชายฝาแฝดที่หน้าตาไม่ค่อยเหมือนกับผมเท่าไร แถมมันยังสูงกว่าผมนิดหน่อยด้วย สักสองเซ็นต์ได้ละมัง

"อย่าให้มันเข้ามาเชียวนะมึง"

"รู้แล้ว แต่เมื่อไหร่กันป่ะ" ผมบอกก่อนพุงคนที่นั่งชดอยู่ตรงหน้าประตูให้ลุกขึ้น

"อะไรเกินไป"

"เสียงกรีดร้องไง หนูเกือบดับ"

"เวอร์แล้วลิจิต แต่มึงอย่าให้มันเข้ามานะเว้ย"

"เออ ก็บอกว่ารู้แล้ว" ผมล่ะอยากจะเคาะหัวกอลมันสักทีที่ย้ายอะจนน่ารำคาญ ก็เพราะรู้ถึงได้พยายามจะปิดมัน แต่มันดันพรดพราดเข้ามาเอง ที่น้องชายผมมีอาการแบบนี้เพราะมันกลัวแมวยิ่งกว่าอะไรดี กลัวชนิดที่ว่าเห็นอยู่ในระยะประชิดไม่ได้ มันจะกรีดเหมือนคนเสียสติ วิววายแบบไม่หวั่นหลอ

"ตัวสีขาวตาสีอะไรวะ แต่ช่างแม่ง ฮี๊ย" มันพูดแล้วทำท่าชนลูก ทั้งที่รู้ว่าตัวเองไม่ถูกกับแมวยังจะพูดถึงอยู่ได้ ผมเลยต้องพาเปลี่ยนเรื่อง

"ไหนว่าจะไปกินข้าว"

"เออใช่ วันนี้ซื้อซูชิมาให้ ร้านโปรดพี่ณา"

"คนกลัวแมวก้อิมแล้วดิ พี่ณาพาไปเลี้ยงแบบนี่"

"ไอ้สัตว์ อย่าพูดถึงแมว"

ผมหัวเราะแล้วเดินหนีออกจากห้อง เห็นถุงที่มีชื่อร้านซูชิร้านโปรดของพี่ณาสกปรกอยู่วางบนโต๊ะตรงห้องนั่งเล่นก็ก้าวเข้าไปหา

"เซตนี้พี่ณาซื้อให้ ฝากบอกมาด้วยว่าให้มึงกินเยอะๆ" เหนือกาลเดินตามมายืนซ่อนอยู่ด้านหลัง มองผมที่กำลังแกะฟากลองซูชิออกแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"แล้วทำไมมึงไม่ซื้อมาให้เอง"

"ก็พี่เขาเสนอจะซื้อ"

"เงินเดียวพรุ่งนี้กูเอาตังค์ไปจ่าย"

"ไม่ได้ตังค์ เสียใจคนให้"

"ถ้าฉันฝากบอกพี่นาคาด้วยว่าเลิกจับกูได้แล้ว"

"ยิ้มแห้งเลยกู"

พี่นาคาคือพี่รหัสของเหนือกาลที่ตามจับผมมาได้สองเดือนแล้ว เป็นคนดีที่ไม่ค่อยมีความสม่ำเสมอเท่าไร เพราะนอกจากผมแล้วดูเหมือนพี่เธอจะมีคนคุยอีกหลายคน หยอกคนนั้นน้อยคนโน้นไปทั่ว แม้ไม่ได้หน้าตาดีระดับดิกวีรดาหมา'ลัย แต่ความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเกินไปของคุณพี่เธอนั้นแหละเตือนผมว่าไม่ควรเสี่ยง

"พี่รหัสมีงคนคุยเยอะ"

"แต่จริงจังกับมึงคนเดียวไง"

"ก็เหี้ยละ"

"จริงๆ พี่นาคาก็ไม่ได้แยอะไร"

"เซี่ยร่เก่งจังนะมึงเนี่ย ได้ค่าจ้างเท่าไร"

"เห็นกูเป็นคนเห็นแก่เงินหรือ"

"หรือไม่ใช่"

"ก็ไม่ใช่ไง"

"แต่กูไม่ชอบพี่มึง พอ เลิกคุย" ผมตัดสินใจประเด็นโดยการตีบชูชิชิ้นแรกเข้าปาก หันหน้าหนีเหนือกาลที่ยังยืนประกบไม่ห่างไปไหน แล้วสุดท้ายมันก็ยอมแพ้หนีไปเอง

"ไม่คุยก็ไม่คุย" พูดแล้วก็เดินหนีไปเปิดทีวีดูที่โซฟาข้างๆ

ผมมองน้องชายที่เกิดห่างกันแค่สิบสี่นาทีแล้วสายหน้า เขาเป็นว่าชูชิล่องนี้จะยินดีรับไว้ก็ได้ ไหนๆ น้องชายผู้น่ารักที่อยากเคาะกะโหลกแตกเกือบทุกวันก็อุตส่าห์หิวกลับมาให้ทั้งที่

ใครๆ ก็รู้ว่าคู่แฝดสองเหนือไม่ถูกกับแมว เหนือลิขิตแพ้ขนแมว ส่วนเหนือกาลกลัวแมวขึ้นสมอง เพราะฉะนั้นไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมเมื่อผม

เล่าเรื่องแมวเปอร์เซียสีขาวให้เพื่อนฟังมันถึงได้ทำหน้าตาตกใจนัก

"เดี๋ยวก็แพ้อีก คราวที่แล้วตอนมึงแอบไปเล่นกับไอ้อ่อนแหม่งจามจนตาบวม น้ำกลั้วมาก" พลุมันทำหน้าที่เหมือนกับว่าชีวิตนี้ห้ามผมเข้าใกล้แมวอีก ก่อนคริณคูหนูคุกัดของมันจะขัดขึ้น

"อะไรคือจามจนตาบวม หนูเคยเห็นแต่จามจนน้ำมูกไหล"

"มึงอย่าขัดได้มัย ไอ้เหื่อนมันแพ้มันก็จามไ้ แล้วตามันก็แดง แดงแล้วก็บวม"

"นั่นมึงก็ควรพูดให้มันชัดเจนตั้งแต่แรก"

"ไอ้สัตว์ กวนตีนกูอีกแล้วนะ"

"กูแค่สงสัย"

ผมได้แต่นั่งยิ้มแหม่งมองมันสองคนเถียงกัน อ้อไม่สิ ยังมีมึงคลที่นั่งทำหน้าเปื่อโลกอยู่ข้างๆ พลุอีกคน

"รำคาญ" มงคลมันว่า เพื่อนคนนี้เจียบที่สุดในกลุ่ม เวลาพูดแต่ละทีเลยค่อนข้างทรงพลังมาก

สองคนที่เขม่นกันอยู่หยุดเถียงกันทันที มันทั้งคู่จี้ปากใส่กัน ก่อนพลุจะเปลี่ยนเป้าหมายมาที่ผมอีกครั้ง สงสัยจะไม่ยอมจบเรื่องแมวง่าย ๆ

"แล้วยังโงะเหื้อ ที่บอกว่าอยากเลี้ยง" มันย้อนถามถึงประเด็นที่ผมพูดถึงความต้องการไปก่อนหน้านี้

"มันน่ารักดี"

"กว่าซักวันมึงได้ตายเพราะแมวแน่ๆ"

"ก็เวอร์ไป มันมีวิธีเลี้ยงให้ไม่แพ้"

"แล้วไอ้เหื่อนมันยอมเหรออะ"

สิ่งหนึ่งที่ทำให้การสนทนาในกลุ่มค่อนข้างงงววยคือชื่อที่พวกมันใช้เรียกผมกับน้องชาย แทนที่จะเรียกลิขิตหรือกาล พวกมันกลับเรียกเราทั้งคู่ว่าเหื้อเหมือนกัน ซึ่งจริงๆ หลายคนในมหาวิทยาลัยก็ชอบเรียกผมกับน้องชายแบบนี้เลยกลายเป็นที่เหื้อกับน้องเหื้อ

"หมายถึงไ่อน้องเหื้อเหรอ" คิรินถาม แล้วก็ถูกคุกัดมันว่าเข้าให้

"ก็ต้องเออสิวะ มึงช่วยคิดयेอะๆ หน่อย"

"มึงก็พูดอะไรให้มันเคลียร์ๆ หน่อย"

"เฮ้อ"

แล้วทั้งวงก็เสียบทันทีเมื่อมองคลอนหายใจแค่ทีเดียว แต่พสุมันก็ยังถามจี้ผมไม่เลิก

"ไอ้เหนี่อ ตอบ"

"ไอ้กอลมันกลัวขนาดนั้นจะไปยอมได้ไง"

"แล้วหომึงให้เลี้ยงเหรวะ" คิรินถาม

"ถ้าไม่มีคนรู้ก็ไม่น่ามีปัญหา"

"หาเรื่องโดนไล่ออกจากหออีก" พสุว่า

"ก็แค่เลี้ยงแมว"

"แล้วมึงรู้ได้ไงว่าแมวตัวนั้นไม่มีเจ้าของ"

"มันไม่มีปลอกคอ" ผมตอบคำถามของคิริน

"แต่ยังงั้นมึงก็เลี้ยงไม่ได้อยู่ดี ห้ามเลี้ยง ฎไม่อนุญาต" พสุห้ามแบบเด็ดขาด

"แล้วถ้ามันมาหากูอีกอะ"

"มึงก็ไม่ต้องไปยุ่ง"

"แต่มันน่าสงสารนะมึง บางทีมันอาจจะกำลังหาบ้านอยู่"

"จันก็เลือกเอาว่าจะตายเพราะแมวหรือแก่ตาย"

"มึงก็เว่อร์เกิน" คิรินพูดชัดขึ้นมา

"กูหวั่นัง เห็นแพแล้วเหมือนจะตาย กูตกใจ" พสุมันเคยเห็นตอนผมแพหลายครั้ง ก็ไม่แปลกที่มันจะหวั่นขนาดนี้ บอกตามตรงว่าสุดแสนจะซึ้งใจ

"ถ้าจันแค่ให้อาหารมันเฉยๆ ก็ได้มั้ง มึงบอกว่ามันมาหาที่ระเบียงโซฟา ก็เอาข้าวกับน้ำไปวางไว้ให้ถ้ายากเลี้ยง แต่อย่าให้มันเข้าห้อง" มงคลที่นั่งเสียบอยู่นานพูดขึ้นมา พสุกับคิรินเองก็เห็นด้วยกับความคิดนี้ ซ้ำทางสว่างจนผมอยากจะยกมือไหว้มันจริงๆ

"ถ้าแค่นี้ก็พอได้อยู่" หอมผมมีสองห้องนอนติดระเบียง แต่หลายเดือนมานี้ ไอ้กอลมันชอบหอบหมอนมานอนกับผมเพราะมันชอบฝันร้ายประจำเวลา

นอนคนเดียว ถ้าจะแอบให้อาหารต้องระวังเป็นพิเศษไม่ให้มันรู้

"นั่งมองมันกินข้าวหลังประตูก็พอมีงอะ ถ้าเลี้ยงจริงกว่าตายทั้งพี่ทั้งน้อง คนพี่แพ้คนตาย ส่วนคนน้องกลัวจนช็อคตาย"

"กูจะฟ้องไฉนน้องเหนือ"

"มีงนี่ก็ชี้ฟ้องจิงนะ"

แล้วครินกับพสุมนก็ตีกันอีกรอบ

ผมได้ยินเสียงถอนหายใจจากมงคลก่อนมันจะลุกเดินหนีไปโดยไม่พูดอะไร ส่วนผมก็คงต้องรีบกลับเหมือนกัน ต้องแวะซื้อขนมข้าวกับอาหารแมวไปวางไว้ที่นอกกระเบื้องเพื่อเจ้าแมวขาวจะแวะมาอีก ที่สำคัญอย่าให้กาลมันรู้เด็ดขาด ไม่งั้นโดนกรีดอัดหุบแน่

ผมได้ขนมข้าวแมวสีชมพูอันเล็กกับอาหารเม็ดอีกหนึ่งถุงจากร้านขายอาหารสัตว์ที่คนขายแนะนำให้ แอบเปิดประตูระเบียงออกไปดูหลังกลับมาถึงห้อง มองซ้ายมองขวายังไม่เห็นวีแววหรือได้ยินเสียงร้องอยู่ใกล้ๆ เลยเทอาหารใส่ไว้ก่อนกลับเข้าห้องปิดประตูล็อกไว้อย่างดี ที่ต้องทำแบบนี้เพราะกลัวว่าถ้าเผลอเปิดประตูทิ้งไว้แล้วมันเดินเข้ามาในห้องได้มีหวังห้องแตก

จัดการกับอาหารแมวเสร็จแล้วผมก็ทำนุ่นทำนึ่งในห้องไปเรื่อยเปื่อย พอเริ่มซีเกียจก็จบลงที่เตียงนอน รอกินข้าวอีกที่ตอนเย็นที่ปกติกาลมันจะซื้อมาให้ เป็นปกติของเราอยู่แล้วที่น้องชายผมจะถึงหอช้ากว่าเสมอ กาลมันเรียนเกิ้ลซ์ ตารางเรียนโหดร้ายกว่าเด็กศิลปศาสตร์แบบผมเยอะ

ผมเปิดผ้า màn ไว้ นอนมองรอดูว่าวันนี้เจ้าเหมียวจะมาหาอีกหรือเปล่า แต่รอแล้วรอเล่าก็ยังไม่เห็นวีแวว รอนานจนเผลอหลับ สะดุ้งตื่นอีกที่ตอนได้ยินเสียงที่ดังใกล้จนเหมือนอยู่ข้างหู

"เหมียว"

เจ้าแมวสีขาวนั่งอยู่บนฝ้าประตูระเบียง ผมรีบก้าวลงจากเตียงชะเง้อมองขนมข้าว อาหารเม็ดที่เทไว้ให้หายไปหมดแล้ว

"กินหมดแล้วเหร"

"เมี้ยว"

"อืมเมี้ยว"

"เมี้ยว"

"แต่ออกไปเทเพิ่มให้ไม่ได้แล้วนี่ดิ"

"เมี้ยว"

มันตอบว่าอะไรหรือต้องการอะไรผมไม่เข้าใจหรอก จะว่าไปก็เหมือนคุยอยู่กับคนเดียว เพราะคู่สนทนาเอาแต่ร้องเมี้ยวๆ ที่คนอย่างผมหาได้เข้าใจความหมายของมันไม่

ผมนั่งลงตรงหน้าประตู เจ้าก้อนสีขาวก็เดินเอาตัวมาแนบกระจก ก่อนสืตตัวเข้าหาอย่างที่มีน้ำท่าเมื่อวาน

"อยากลูบขนอะ"

มันยังสืตตัวกับประตูไม่เลิก หลับตาพริ้มทำหน้ามีความสุข แต่ถ้ามีมือคนไปสัมผัสมันจะมีความสุขกว่านี้หรือเปล่า

"เมี้ยว"

อยากจับซะมัด

ผมขยับไปใกล้ตัวล็อกประตู เอื้อมมือไปหมายจะกดปลดล็อกเพื่อจะได้สัมผัสขนที่นุ่มนวลนั้นด้วยมือตัวเอง แต่ใครสักคนบนฟ้าคงเห็นว่าผมไม่ควรป่วนตอนนี้

แกร๊ก!

เสียงประตูเปิดพร้อมการกลับมาของผู้อาศัยอีกคน เมื่อผมเปลี่ยนเป้าหมายไปที่ผ้า màn สีเปลือกไข่ แต่ยังไม่ทันได้ดึงมันปิดไถ่กาลก็เดินเข้ามาในห้อง

"กรืดดด!"

แล้วมันก็รีดอัดหูผมเป็นวันที่สอง

เจ้าแมวขาวกระโดดหนีไปพร้อมกับที่ผมดึงผ้า màn ปิดพอดี วันนี้ไอ้น้องชายเสียงแปดหลอดยีนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ถอยกรูดจนติดประตูเหมือนเมื่อวาน แต่ดูจากสีหน้าแล้วก็รู้ว่ากำลังซ็อก

"กาล" ผมเรียก ลูกขึ้นไปตบหน้าผัดน้องเบาๆ เพื่อเรียกสติกลับมา

"ขณลุก" มันกอดแขนทำท่าทางประกอบจนดูน่าทึ่ง ถ้าไม่รู้ว่าน้องชายคนนี้ กลัวแมวขึ้นสมองจริงๆ ผมคงด่าหยาบไปแล้ว

"แล้วจะพรอดพราดเข้ามาทำห่าอะไร"

"นี่มันก็ห้องกูนะ"

"ไอ้ลัดห้องกู ห้องมึงอยู่ข้างๆ"

"ห้องมึงก็เหมือนห้องกูอะซิด"

"เออ งั้นก็สมน้ำหน้า"

"แต่กูต้องว่ามึงนะที่ปล่อยแมวมาบ้วนปึ้นที่ระเปียงเนีย แล้วทำไม ไม่รีบๆ โละมันไป"

"โละทำไมน่าสงสาร"

"แล้วไม่สงสารน้องเหรอ ขนลุกหมดแล้วเนีย"

"ไอ้ลัด กูก็ขนลุกตอนมึงเรียกตัวเองว่าน้องเนียแหละ"

"แค่นี้ทำขนลุกนะจ๊ะพี่จ๋า" ไม่พูดเปล่ามันยังเข้ามาเกาะแขนยื่นหน้ามา จะจับผมจนต้องผลักหน้าออกแรงๆ เล่นอะไรไม่รู้เรื่องไอ้เวอร์นี้

"มึงน่ากลัวกว่าแมวอีกไอ้ลัด"

"พี่จ๋าใจร้าย หยาบคาย"

"พอๆ ไอ้เหย่เล็กเล่น" ผมเคาะหัวน้องชายที่ตั้งท่าจะจู่โจมอีกรอบ

"เล็กก็ได้จ๊ะพี่จ๋า แต่อย่าเอน้องไปเทียบกับแมวอีกนะ มันไม่โอเค"

"แมวไม่ได้น่ากลัวเลยมึง"

"ก็มันกลัวให้ทำไง"

เพราะเข้าใจดีผมเลยไม่อยากเถียงเรื่องนี้ต่อ คนกลัวไม่ว่ายังงี้ก็กลัว ตอน ม.ต้น มันเคยโดนเพื่อนแกล้งจับแมวโยนใส่ทำเอาร้องไห้ทำให้งกกลัว หนักกว่าเดิม หลังจากนั้นเลยกลายเป็นว่าแมวกับเหินอกาลคือศัตรูกัน รวมถึงเพื่อนที่แกล้งมันก็ด้วย

"วันนี้มึงซื้ออะไรมากิน"

"ต้มเลือดหมู"

"หิวเลย"

ผมชวนเปลี่ยนเรื่อง ดันหลังไอน้องชายให้ออกจากห้องก่อนคนกลัวแมว จะเห็นชามข้าวที่วางไว้ตรงระเบียงเสียก่อน ส่วนอาหารเม็ดนั้นผมซ่อนไว้อย่างดี แล้วก็ไม่ต้องกลัวว่ากลิ่นจะออกไปนอกระเบียงในช่วงที่มีแมวมานับวันเบี่ยนบ่อยๆ แบบนี้ด้วย

วันที่สองสำหรับการแอบให้อาหารแมว และวันที่สามที่ต้องลุ้นว่าจะได้เจอมันอีกไหม

วันนี้ผมมีเรียนบ่ายเลยเทออาหารใส่ไว้ให้เจ้าแมวขาวก่อนออกมา ชามสี่ชามพูนัน้อยรอดพ้นสายตาของเหนือกอลมาได้เพราะน้องชายผู้กลัวแมว ขึ้นสมองไม่คิดจะเปิดประตูออกไปสูดอากาศที่ระเบียงเลยสักนิด แถมยังขู่มผมอีกว่าถ้ายังเห็นผมแอบเล่นกับแมวกอีกจะให้แก๊งเพื่อนของผมมาจับมันไปปล่อยที่อื่น จิตใจโหดร้ายจนไม่อยากรับเป็นน้องเลยจริงๆ

วันที่ที่กลับมาถึงหอผมก็ตรงดิ่งไปที่ห้องนอน เปิดประตูระเบียงออกไปดูข้าวที่เทไว้ แต่ดูเหมือนว่าเจ้าแมวขาวจะไม่ได้แวะมาเพราะอาหารไม่พ่องลงไปเลย ผมยืนมองซ้ายแลขวาอยู่นานสองนานก็ยังไม่เห็นวี่แวว ทั้งที่สองวันที่ผ่านมา มันจะโผล่มาเวลานี้ประจำ

รออยู่หลายนาที่จนได้ยินเสียงก๊อ๊กก๊ากคล้ายกับว่าเจ้าของห้องอีกคนจะกลับมา ผมเลยล้มเลิกความตั้งใจที่จะรอ กลับเข้ามาในห้องปิดประตูล็อกกลอน แล้วปิดม่านไว้ เดินออกไปที่ห้องนั่งเล่นก็เจอเหนือกอลที่เพิ่งกลับมาถึงพอดี พร้อมกับก๊วยเตี่ยวต้มยำมือเย็นของวันนี้

นุ่มนิ่ม นุ่มนิ่ม แล้วก็นุ่มนิ่ม

คงไม่มีคำไหนที่จะสามารถอธิบายความรู้สึกตอนนั้นของผมได้ดีไปมากกว่านี้ มันเนิ่นนานแค่ไหนไม่รู้กับครั้งสุดท้ายที่ได้สัมผัสขนฟูๆ กับเนื้อตัวนุ่มนิ่มจนอยากจะจับมากอดแน่นๆ

ผมรู้ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่ตอนนี้คือความฝัน ไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว ที่ผมจะเล่นกับแมวได้โดยไม่เกิดอาการแพ้ เจ้าแมวสีขาวขนฟูกำลังเอาตัว

เข้ามาสี่แขนผมอย่างอดอดั้น สองมือลูบขนนุ่มๆ นั้นอย่างเบามือ มีความสุขจนไม่อยากให้มันเป็นเพียงความฝันเลยจริงๆ

"เมื่อย"

เสียงร้องที่คุ้นเคยดังขึ้นพร้อมกับสัมผัสนุ่มนวลที่หายไป ผมลืมตาช้าๆ มองคนข้างๆ ที่ยังหลับสนิท ก่อนจะลุกขึ้นนั่งเมื่อไม่คิดว่าเสียงที่ได้ยินเมื่อครู่นี้ อยู่ในความฝัน มันน่าจะดังมาจากนอกบานประตูที่ถูกผ้าม่านปิดไว้มากกว่า

น่าแปลกที่การได้พบกับแมวสีขาวยิ่งหนึ่งสัปดาห์จะทำให้ผมรู้สึกผูกพันกับมันขนาดนี้ บางทีอาจจะเป็นความต้องการลึกๆ ของผมที่อยากเลี้ยงแมวสักตัว แต่เพราะดันเกิดมาแพ้ขนแมวเลยทำอย่างที่ต้องการไม่ได้ พอมีแมวสักตัวเข้ามาป่วนปั่นในชีวิตเลยอยากจะได้เห็นหน้าทุกวันแม้มันจะมาร้องเรียกเอาตอนกลางดึกแบบนี้ก็ตาม

หันกลับไปมองเหนือกาลอีกครั้งเพื่อเช็กให้แน่ใจว่าคนกลัวแมวจะไม่ตกใจตื่นขึ้นมารีดอัดทู่กันกลางดึก เมื่อเห็นว่ามันยังหลับสนิทผมเลยลุกขึ้นไปเปิดผ้าม่าน แต่สิ่งที่ผมเห็นนั้นไม่ใช่เจ้าแมวสีขาวยาวอย่างที่จินตนาการกลับเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่ใส่เสื้อผ้ายืนมองมาที่ผมแทน

ผ้าม่านหลุดออกจากมือด้วยความตกใจ ผมกะพริบตาแรงๆ แล้วสะบัดหน้า หัวใจเต้นแรงจนเหมือนจะหลุดออกจากอก แม้จะเพิ่งตื่น แต่ผมมั่นใจว่าตาไม่ได้ฝาด ที่ระเบียงมีผู้ชายยืนอยู่ ผมเห็นหน้าเขาไม่ชัด และไม่กล้าพอจะเปิดม่านเพื่อเช็กดูอีกรอบ

คน...หรือผีวะ

ผมตบหน้าตัวเองเบาๆ เพื่อเรียกสติ ยืนยันอยู่ตรงหน้าประตูไม่กล้าขยับไปไหน คนที่ยืนอยู่หลังประตูกระจกก็ไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ เช่นกัน

คนคนนี้เป็นใครถึงได้มายืนแกล้งผ้าอยู่ที่นี่ห้องผม ถ้าเป็นโจรก็น่าจะลงมือทำอะไรสักอย่างได้แล้ว โรคจิตก็เหมือนกัน ไม่น่าจะยืนนิ่งเหมือนรูปปั้นอยู่แบบนี้ หากตัดสินใจเลือกสองข้อนี้ออกไปแล้วจะเป็นอะไรไปได้ ผีหรือไม่ใช่หรืออั้ง

หลังจากหัวใจเริ่มผ่อนคลายลงผมก็ทำใจดีสู้เสือแง้มผ้าม่านดูอีกครั้ง

ผู้ชายที่เคยยืนอยู่หายไปแล้ว แม้จะเปิดผ้าม่านทั้งผืนก็ไม่เห็นใครทั้งนั้น

หรือว่าเมื่อไหร่จะตาฟาดเพราะเพ็งตื่น

เมื่อความสงสัยเข้ามาแทนที่ความกลัว มือก็เลื่อนไปปลดล็อกประตูและ
เปิดออกไปดูที่ระเบียงโดยลืมคำนึงถึงความปลอดภัยใดๆ ทั้งสิ้น ผมมองซ้ายขวา
แต่กลับไม่พบสิ่งผิดปกติอะไร

คงจะเบลอเพราะเพ็งตื่นนอนจริงๆ แต่ว่า...

"ฮึดซิ่ว!"

ผมยกมือปิดปากจามติดกันสองรอบ มันทิ้งพอที่จะทำให้คนหลับตื่นขึ้นมา
นั่งมอง พร้อมกับเสียงจ้วเจียที่แผ่ความดุเดือดๆ เอ๋ยถามออกมา

"มึงออกไปทำอะไรตรงนั้น"

ผมรู้สึกแสบจมูกและระคายเคืองตา เลยรีบกลับเข้าห้องปิดล็อกประตู
ไว้ตามเดิม

"สะดุ้งตื่นเฉยๆ มึนนอนต่อเลย"

"เมื่อไหร่จะจามอะ เดียวก็ไม่สบาย"

"แค่จาม กูไม่เป็นไรหรอก"

เหนือกาลพยักหน้าก่อนล้มตัวลงนอนเหมือนเดิม ต้องขอบคุณ
แสงภายนอกที่ผ่านเข้ามาในห้องได้ไม่มากนัก กาลมันก็ยังดูสะลึมสะลือ
ตื่นไม่เต็มตา พอหัวถึงหมอนได้ก็เหมือนจะหลับไปทันที

ผมเปิดลิ้นชักข้างเตียงหยิบยาแก้แพ้ก่อนออกไปหาน้ำกิน อาการแบบนี้
แพ้ขนแมวชั่วคราวไม่ต้องสงสัย เสียงแม่วร้องที่ผมได้ยินเป็นเสียงเจ้าแมวสีขา
วไม่ผิดแน่ มันมาที่นี้ มาหาผม แต่สิ่งที่ยังคาใจคือผู้ชายแก่ผัวคนนั้น เขาเป็นใคร
มีตัวตนจริงๆ หรือเป็นสิ่งที่ผมจินตนาการขึ้นมาเองกันแน่

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5653->